

OAMENI DE NISIP ȘI ZGURĂ

PAOLO BACIGALUPI

Traducere din limba engleză

ROXANA BRÎNCEANU

Urmează o vizită într-un viitor sumbru, în care vestea *bună* este că oamenii au supraviețuit. Vestea rea este că nu prea a mai rămas *altceva*...

PAOLO BACIGALUPI a debutat în 1998 în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, a stat departe de acest gen pentru câțiva ani, dar a revenit în noul secol, cu proze publicate în *F & SF* și *Asimov's*. A apărut în **Antologia Dozois** nr 21. Bacigalupi locuiește împreună cu familia sa în vestul statului Colorado, unde lucrează la un ziar ecologic.

– O mișcare ostilă! Mult înăuntrul perimetrului! Mult înăuntru!

Mi-am smuls ochelarii Reacție Imersivă în timp ce adrenalina alerga prin mine. Peisajul urban virtual pe care eram câțpaci să-l distrug dispăru, înlocuit de multiplele imagini din camera noastră de monitorizare a operațiunilor miniere SesCo. Pe unul dintre ecrane, traseul roșu fosforescent al unui intrus aluneca peste o hartă de teren, un impuls fierbinte ca sângele croindu-și drum către Mina 8.

Jaak ieșise deja din camera de monitorizare. Am alergat după echipament.

L-am ajuns la vestiare, când tocmai înhăța un TS-101, niște grenade și-și trăgea exoscheletul de impact peste corpul tatuat. Își înfășură bandulierele de protecție peste umerii masivi și alergă spre ecluzele exterioare. Mi-am încheiat exoscheletul, am tras 101-ul din rastel, i-am verificat încărcătura și l-am urmat.

Lisa era deja în HEV, ale cărui turbine țipau ca niște duhuri rele, când se deschise trapa. Centaurii santinele ridicară armele spre mine, apoi se relaxară, după ce datele de identificare prieten/dușman se derulară pe displayurile lor. Am țâșnit peste pistă, cu pielea înțepându-mă sub rafalele vântului înghețat din Montana și sub jetul motoarelor Hentasa Mark V. Deasupra, norii sclipeau în portocaliu, luminați de roboții minieri ai SesCo.

– Hai, Chen! Mișcă! Mișcă! Mișcă!

Am sărit în vehiculul de vânătoare. Nava țâșni spre cer. Se aplecă, aruncându-mă într-un perete, apoi motoarele Hentasa își încheiară ciclul și vânătorul se îndreptă înainte. Trapa HEV-ului alunecă, închizându-se. Urletul vântului tăcu.

Am înaintat chinuit către coconul de pilotaj și am privit peste umerii lui Jaak și ai Lisei peisajul de dedesubt.

– Ai avut un joc bun? întrebă Lisa.

Am mârâit.

– Aproape câștigasem. Ajunsesem până la Paris.

Am tăiat cețurile de deasupra bazinelor de colectare, zburând la câțiva centimetri deasupra apei, apoi am atins malul opus. Vânătorul se zdruncină când softul anticoliziune ne azvârli de pe terenul accidentat. Lisa nu ținu cont de computere

și forță nava înapoi, aproape de sol, aducându-ne atât de jos încât mi-aș fi putut târî mâna prin prundiș în timp ce goneam șuierând pe deasupra lui.

Alarmele urlară. Jaak le decuplă, iar Lisa împinse vânătorul și mai jos. În față se deslușea o movilă de reziduuri. I-am ras culmea și am căzut, la limita greței, în valea următoare. Motoarele Hentasa se cutremurară, când Lisa le forță până la limită. Am mai șters o culme. La orizont se întindea profilul zimțat al munților perforați de mine. Ne-am scufundat din nou în ceață și am trecut razant peste un alt bazin de colectare, lăsând siaje neregulate în apele dense și aurii.

Jaak studie scanerele vânătorului.

– L-am prins, zise cu un rânjet. Se mișcă, dar încet.

– Contactul va avea loc într-un minut, completă Lisa. Nu a lansat contramăsuri.

Am privit intrusul pe ecranul de urmărire, care ne oferea date în timp real, furnizate de sateliții SesCo.

– Nici măcar nu e o țintă mascată. Am fi putut arunca un mini asupra lui de la bază, dacă am fi știut că nu are de gând să se joace de-a v-ați ascunselea.

– Ți-ai fi putut termina jocul, spuse Lisa.

– Tot îi putem servi o bombiță, sugeră Jaak.

Am scuturat din cap.

– Nu, hai să ne uităm. Dacă-l vaporizăm, nu mai rămâne nimic, și Bunbaum o să vrea să știe de ce am folosit vânătorul.

– Treizeci de secunde.

– Nu i-ar fi păsat, dacă cineva nu ar fi luat vânătorul pentru o excursie de plăcere la Cancun.

Lisa ridică din umeri.

– Voiam să înot. Fie asta, fie îți spărgeam ție rotulele.

Vânătorul trecu peste o altă serie de movile. Jaak studie monitorul.

– Ținta se îndepărtează. Tot lent. O să-l prindem.

– Cincisprezece secunde, zise Lisa.

Se desfăcu din centurile de siguranță și trecu vânătorul pe automat. Ne-am repezit cu toții la trapă când HEV-ul se smuci spre cer, pilotul automat încercând cu disperare să se smulgă de primejdia rocilor de sub pânțele.

Am sărit prin trapă, unu, doi, trei, prăbușindu-ne ca niște Icari. Ne-am izbit de pământ cu sute de kilometri la oră. Exoscheletele se sparseră ca sticla, aruncând resturile spre cer. Cioburile căzură în jurul nostru, petale de metal negru absorbând radarul dușmanului și înșelând detectoarele de căldură, în timp ce noi ne rostogoleam pe prundișul noroios, până ne opream brusc, devenind vulnerabili.

Vânătorul zbură peste colină, cu motoarele scrâșnind, ca o țintă strălucitoare. M-am săltat în picioare și am alergat spre culme, amestecând nămolul sedimentar galben și zdrențele de zăpadă îngălbenită. În spatele meu, Jaak era pe jos, cu brațele zdrobite. Resturile exoscheletului său îi marcau drumul pe care se rostogolise, o dâră lungă de metal negru lucios. Lisa zăcea la o sută de metri distanță, cu femurul ieșindu-i prin coapsă, ca un semn alb de exclamare.

Am ajuns în vârful movilei și am scrutat valea.

Nimic.

Am mărit amplificarea căștii. Pantele monotone ale altor grămezi de steril se întindeau sub mine. Bolovani, unii la fel de mari ca HEV-ul nostru, alții spulberați de explozibili puternici, împărțeau versanții cu șisturile gălbui și nisipul fin de steril, provenite din operațiunile SesCo.

Jaak apărură lângă mine, urmat o clipă mai târziu de Lisa, cu cracul costumului de zbor rupt și însângerat. Își șterse noroiul galben de pe față și-l mănca, în timp ce studia valea de dedesubt.

– L-ai găsit?

Am scuturat din cap.

– Încă nu. Ești teafără?

– O fractură curată.

Jaak arătă:

– Acolo!

Jos în vale ceva alerga, luminat de vânător. Aluneca de-a lungul unui pâraieș, vâscos din cauza scurgerilor de acid. Nava îl mâna înspre noi. Nimic. Nici un foc de rachetă. Nici o urmă de arsură. Numai creatura care alerga. O masă de păr încâlcit. Patruped. Stropit cu noroi.

– Vreo chestie bio? m-am întrebat.

– Nu are mâini, murmură Lisa.

– Și nici echipament.

Jaak mormăi.

– Ce ticălos nebun face un bio fără mâini?

Am căutat spre culmile învecinate.

– O momeală, poate?

Jaak își verifică datele scannerului, furnizate de instrumentele mai puternice ale vânătorului.

– Nu cred. Putem ridica vânătorul mai sus? Vreau să mă uit în jur.

La comanda Lisei, vânătorul se înalță, oferind senzorilor săi o suprafață mai mare. Urletul turbinelor se estompă pe măsură ce câștiga altitudine.

Jaak așteptă să se adune mai multe date pe displayul său.

– Nu, nimic. Și nici alte alerte de la stațiile din vecinătate. Suntem singuri.

Lisa clătină din cap.

– Ar fi trebuit să aruncăm pur și simplu un mini asupra lui de la bază.

Jos în vale, fuga bio-creaturii se potoli până la un mers ușor. Nu părea să ne conștientizeze prezența. Fiind acum mai aproape, ne puteam da seama de cum arăta: un patruped păros cu coadă. Părul încâlcit îi atârna de pe gambe ca niște ornamente, pline de bulgări de pământ cleios. Pe picioare avea pete de la acizii din bazinele de colectare, de parcă ar fi trecut prin șuvoaie de urină.

– Un bio urât de tot, am spus.

Lisa își săltă 101-ul pe umăr.

– Bio-topitură, când o să termin cu el.

– Stai! făcu Jaak. Nu-l arde!

Lisa îl privi iritată.

– Acum ce mai e?

– Nu-i deloc o bio-creatură, șopti Jaak. E un câine.

Se ridică brusc și sări peste culmea movilei, alergând drept în jos pe prundiș către animal.

– Stai! strigă Lisa, dar Jaak era deja complet expus și gonea cât putea.

Animalul îi aruncă o privire lui Jaak, care țipa și îl întărita în timp ce cobora panta, apoi se întoarse și o luă la sănătoasa. Nu se putea pune cu Jaak. Jumătate de minut mai târziu prinsese animalul din urmă.

Am schimbat o privire cu Lisa.

– Ei bine, zise ea, e îngrozitor de lent dacă e un bio. Am văzut centauri care mergeau mai repede.

Când i-am ajuns din urmă, Jaak îl încolțise într-un șanț. Animalul stătea în centrul unui curent slab de apă noroioasă, tremurând, mârâind și dezgolindu-și dinții când îl înconjură. Încercă să ne ocolească, dar Jaak îl ținu cu ușurință în loc.

Văzut de aproape, părea chiar și mai patetic decât de la distanță, vreo treizeci de kile de râie mârâitoare. Avea labele tăiate și însângerate iar porțiuni din blană îi fuseseră smulse, dezvelind răni supurânde de la arsurile chimice.

– Să fiu al naibii, am gâfâit, holbându-mă la animal. Într-adevăr, seamănă cu un câine.

– Parcă am fi găsit ditamai dinozauru', rânji Jaak.

– Cum poate să trăiască aici?

Brațul Lisei mătură orizontul:

– Nu e nimic din care să trăiască. Trebuie să fie modificat.

Îl examinează mai de aproape, apoi privi spre Jaak:

– Ești sigur că nu intră nimic în perimetru? Că ăsta nu-i o momeală?

Jaak scutură din cap.

– Nimic. Nici măcar un șoricel.

M-am aplecat spre creatură. Își dezgoli colții într-un rictus de ură.

– E destul de zdravăn. Poate că e adevărat.

– Oho, chiar e adevărat. Am văzut cândva unul la zoo. Vă spun eu, ăsta-i câine, întări Jaak.

Lisa clătină din cap.

– Nu se poate. Un câine adevărat ar trebui să fie mort.

Jaak rânji și scutură capul.

– Nicidecum. Uită-te la el.

Se întinse să îndepărteze blana de pe fața animalului, ca să-i putem vedea botul.

Animalul sări și colții i se înfipseră în brațul lui Jaak. Îl scutură cu violență, mârâind, când Jaak se holbă la creatura agățată de carnea lui. Își smucea capul înainte și înapoi, încercând să-i smulgă brațul. Sângele împrășcă în jurul botului, când colții găsiră arterele.

Jaak râse. Sângerarea încetă.

– Ei drăcie, uitați-vă aici.

Ridică brațul până când animalul ieși cu totul din apă, picurând. Am primit un cățeluș. Câinele atârna de brațul gros al lui Jaak. Încercă iarăși să-l scuture, dar mișcările îi erau ineficiente acum, când spânzura deasupra pământului. Chiar și Lisa zâmbi.

– Trebuie să fie un șoc să te trezești și să constați că te afli la finele evoluției.

Câinele mârâi, hotărât să rămână agățat. Jaak râse și-și scoase cuțitul monomol.

– Poftim, cățelușule.

Își tăie brațul, abandonându-l în gura animalului uluit. Lisa înălță capul.

– Crezi că am putea scoate ceva bani din asta?

Jaak urmări cum câinele devora brațul retezat.

– Am citit undeva că obișnuiau să mănânce câini. Mă întreb ce gust au.

Am verificat timpul pe displayul meu. Pierdusem deja o oră pe o aventură care nu ne aducea nici un bonus.

– Ia-ți câinele, Jaak, și du-l în vânător. N-o să-l mâncăm înainte să-l anunțăm pe Bunbaum.

– Probabil îl va declara proprietatea companiei, bombăni Jaak.

– Mda, așa se întâmplă întotdeauna. Dar tot va trebui să raportăm. Poate vom păstra dovada, dacă tot n-am distrus-o.

*

La cină am mâncat nisip. În afara bunkerului de securitate, roboții minieri huruiau înainte și înapoi, scurmând tot mai adânc în pământ, transformându-l în acid și un terci de steril, pe care îl lăsau în bazine deschise, când se îmbina cu apa freatică, sau în adevărate geografii montane de sol arid. Era liniștitor să auzi mașinile lucrând toată ziua. Doar tu, boții și profiturile. Dacă nu cădea nici o bombă în timpul serviciului, se mai adăuga și un bonus frumușel.

După cină ne-am așezat și am ajutat-o pe Lisa să-și facă pielea tăioasă, implantându-i lame de-a lungul membrelor, așa încât de oriunde a-i privi-o să arate ca un brici. Se gândise să-și pună lame monomol, dar ar fi putut să-și reteze prea ușor vreun membru din întâmplare, iar noi pierdusem și așa destule părți corporale, fără să mai adăugăm și asta la mutilare. Genul ăsta era pentru cei care nu trebuie să muncească: artiștii din New York City și din California.

Lisa avea o trusă DermDecora. O cumpăraseră ultima dată când fusesem în vacanță și cheltuiseră mult ca să-o obțină, în loc să-și ia una dintre mărfurile contrafăcute care invadaseră piața. Ne-am străduit să-i tăiem pielea până la os și să instalăm lamele. Un prieten de-al nostru din LA spunea că el organizează petreceri DermDecora numai pentru ca toată lumea să-și poată face modificările și să se ajute reciproc la zonele greu accesibile.

Lisa îmi aranjase șira spinării, ornamentând-o încântător cu lumini de aterizare de la coccis până la baza craniului, așa că nu mă deranja să-o ajut, dar Jaak, care își făcuse toate modificările la un salon de tatuaj de modă veche din Hawaii, nu era așa de mulțumit. Era puțin frustrant, deoarece carnea ei

tot încerca să se cicatrizeze înainte să instalăm lamele, dar în cele din urmă i-am dat de capăt și după o oră începuse să arate bine.

După ce am terminat cu implanturile frontale ale Lisei, ne-am adunat în jurul ei și am hrănit-o. Aveam un bol cu nămol rezidual, din care îi turnam în gură să-i grăbească procesul de integrare. Când nu o hrăneam, ne uitam la câine. Jaak îl înghe-suse într-o cușcă improvizată într-un colț al camerei noastre comune. Zăcea acolo ca mort.

Lisa spuse:

– I-am verificat ADN-ul. E într-adevăr un câine.

– Bunbaum te crede?

Îmi aruncă o privire supărată.

– Tu ce crezi?

Am răs. La SesCo, responsabilii cu apărarea tactică se presupunea că trebuie să fie rapizi, flexibili și letali, însă în realitate procedurile noastre standard erau mereu aceleași: să-i lovim cu bombe atomice pe intruși, să ardem resturile până se topesc, astfel încât să nu mai poată crește la loc, să mergem pe plaje în vacanțe. Eram independenți și de încredere în privința deciziilor tactice, dar în nici un caz SesCo nu ar fi crezut că soldații săi de zgură găsiseră un câine în munții lor de steril.

Lisa aprobă din cap.

– Voia să știe cum drăcia naibii a putut supraviețui un câine pe acolo. Apoi a vrut să știe de ce nu l-am prins mai devreme. Voia să știe pentru ce ne plătește.

Își dădu părul blond de pe față și fixă animalul.

– Ar fi trebuit să-l ard.

– Și ce vrea să facem?

– Nu scrie în manual. O să ne sune.

Am studiat animalul schilod.

– Eu vreau să știu cum a supraviețuit. Câinii sunt carnivori, nu?

– Poate că unii dintre ingineri i-au dat carne. Așa cum a făcut Jaak.

Acesta scutură din cap.

– Nu cred. Fraierul mi-a vomat brațul aproape imediat ce l-a mâncat.

Mișcă noul său ciot acolo unde brațul i se refăcea rapid.

– Nu cred că suntem compatibili.

– Dar noi putem să-l mâncăm, nu? am întrebat.

Lisa râse și luă o lingură de reziduuri.

– Noi putem mânca orice. Suntem la capătul lanțului trofic.

– Ciudat că el nu ne poate mânca.

– Probabil ai mai mult plumb și mercur în sânge decât ar fi putut avea orice alt animal de dinaintea tehnolamelor.

– Asta-i rău?

– Era o otravă.

– Ciudat.

– Mi se pare că l-am deteriorat când l-am pus în cușcă, zise Jaak, studiindu-l cu seriozitate. Nu se mai mișcă așa ca înainte. Și am auzit ceva plesnind când l-am înghesuit acolo.

– Și?

Jaak ridică din umeri.

– Nu cred că se vindecă.

Câinele arăta într-adevăr cam lovit. Zăcea acolo, cu coastele ridicându-i-se și coborând ca niște foale. Avea ochii pe jumătate deschiși, dar nu păreau să se fixeze pe niciunul dintre noi. Când Jaak făcu o mișcare bruscă, tresări pentru o secundă, dar nu se ridică. Nici măcar nu mârâi.

- N-am crezut niciodată că un animal poate fi atât de fragil.
- Și tu ești fragil. Nu e o surpriză prea mare.
- Da, dar eu nu i-am rupt decât vreo câteva oase, și acum uită-te la el. Stă întins acolo și gâfâie.

Lisa se încruntă gânditoare.

- Nu se vindecă.

Se ridică ezitant în picioare și se apropie să se uite în cușcă. Glasul ei era emoționat.

- Chiar e un câine. Așa cum eram și noi. Poate dura săptămâni până să se vindece. Un os rupt, și s-a terminat.

Întinse o mână ascuțită în cușcă și-i făcu o tăietură fină pe picior. Sângele izbucni și continuă să curgă. Dură minute întregi până să înceapă să se coaguleze. Câinele stătea nemișcat și gâfâia, categoric epuizat. Ea râse.

- Greu de crezut că au fost vremuri în care să trăim destul de mult ca să putem evolua din așa ceva. Dacă îi tai picioarele, nu mai cresc la loc, spuse, și înălță capul, fascinată.

- E la fel de delicat ca piatra. Dacă o spargi, nu-și mai revine niciodată.

Se întinse să mângâie blana încâlcită a animalului.

- Și la fel de ușor de distrus ca nava de vânătoare.

Commul bâzâi. Jaak se duse să răspundă.

Lisa și eu ne holbam la câine, mica noastră fereastră către preistorie.

Jaak se întoarse în cameră.

- Bunbaum trimite un biolog să se uite la el.
- Vrei să spui un bioinginer, l-am corectat.
- Nu. Biolog. Bunbaum spune că ei studiază animalele.

Lisa se așază. I-am verificat lamele ca să văd dacă pierduse vreuna.

- E o muncă inutilă.
 - Probabil îi creează din ADN. Studiază ce fac. Comportamentul, rahaturi de genul ăsta.
 - Cine-i angajează?
- Jaak ridică din umeri.
- Pau Foundation are trei pe statul de plată. Tipi de la Originea Vieții. Ei îl trimit pe ăsta. Mushi-cumva. Nu i-am reținut numele.
 - Originea vieții?
 - Sigur, știi tu, ceea ce ne face să trăim. Ce ne ține în viață. Chestii de genul ăsta.

Am turnat un pumn de nămol rezidual în gura Lisei. Ea înfulecă recunoscătoare.

- Nămolul ne face să trăim, am zis eu.
- Jaak făcu semn din cap spre câine.
- Nu face să trăiască un câine.
- Ne-am uitat cu toții la câine.
- E greu de spus ce-l face să trăiască.

*

Lin Musharraf era un tip scund cu păr negru și un nas co-roiat, care îi domina fața. Își gravase pielea cu implanturi luminoase așezate în modele spiralate, așa că apăru ca niște vârtejuri de cobalt în întuneric, atunci când sări din HEV-ul său închiriat.

Centaurii înnebuniră din cauza musafirului neautorizat și-l înconjură, lipindu-l de navă. Erau grămadă pe el și pe trusa lui ADN, adulmecându-l, plimbându-și scanerele peste valiză, ațintindu-și 101-urile spre fața lui luminoasă și mârâind la el.

L-am lăsat să transpire un minut înainte de a-i alunga. Centaurii se retraseră, înjurând și dându-i ocol, dar nu-l arseră. Musharraf părea zguduit. Nu-l puteam învinui. Erau niște monștri înspăimântători: mai mari și mai rapizi decât un om. Schimbările lor de comportament îi făceau feroce, upgradările de conștiință le ofereau capacitatea de a opera cu echipament militar, iar reacția lor de combat era atât de rudimentară, încât atunci când erau amenințați nu știau decât să atace. Văzusem un centaur pe jumătate carbonizat rupând un om în bucăți cu mâinile goale și apoi luând cu asalt o culme fortificată inamică, târându-și carcasa topită doar cu brațele. Sunt creaturi grozave pe care să te bazezi când începe să plouă cu foc.

L-am scos pe Musharraf afară din grămadă. Avea un pachet întreg de memorii adiționale clipindu-i pe ceafă: un cablu gros de date era conectat direct pe creier, fără protecție la impact. Centaurii l-ar fi putut doborî cu o singură lovitură la ceafă. Poate cortexul său ar fi crescut la loc, dar nu ar mai fi fost același. Privind la acele triple nervuri clipitoare de inteligență, care îi ieșeau din ceafă, îți puteai da seama că era un autentic șobolan de laborator. Numai creier, lipsit de instinct de supraviețuire. Nu mi-aș fi înfipt memorii adiționale în cap nici pentru un bonus triplu.

– Aveți un câine? întrebă Musharraf, când am ieșit din raza de acțiune a centaurilor.

– Așa credem.

L-am condus jos în bunker, am trecut de rastelele cu arme și sălile de antrenament, până în camera comună unde adusesem câinele. Câinele ridică ochii spre noi, auzindu-ne intrând, cea mai complexă mișcare pe care o făcuse de când îl pusese Jaak în cușcă. Musharraf se opri brusc și se holbă la el.

– Remarcabil.

Îngenunche în fața cuștii animalului și descuie ușa. Întinse un pumn de tablete. Câinele se săltă greoi. Musharraf se dădu înapoi, făcându-i loc, iar câinele îl urmă țeapăn și ezitant, adulmecând tabletele. Își îngropă botul în mâna lui cafenie, gâfâind și înfulecând hrana. Musharraf ridică ochii.

– L-ați găsit la puțurile de colectare a reziduurilor?

– Exact.

– Remarcabil.

Câinele termină tabletele și adulmecă palma căutând altele. Musharraf răsă și se ridică în picioare.

– Nu mai primești. Nu acum.

Deschise trusa ADN, scoase un ac pentru prelevare și înțepă câinele. Seringa se umplu cu sânge.

Lisa îl urmărea.

– Vorbești cu el?

Musharraf ridică din umeri.

– Din obișnuință.

– Dar nu e o ființă inteligentă.

– Mă rog, nu, dar îi place să audă voci.

Seringa se umplu complet. Scoase acul, desfăcu recipientul colector și îl fixă în trusă. Softul de analiză se trezi la viață și sângele dispăru în inima trusei, cu un șuierat slab de absorbție.

– De unde știi?

Musharraf ridică iarăși din umeri.

– E un câine. Așa sunt câinii.

Ne-am încruntat cu toții. Musharraf începu să testeze sângele, fluierând încet pentru sine în timp ce lucra. Trusa lui ADN ciripea și țiuia. Lisa îl urmări făcând testele, evident

supărată că SesCo ne trimisese un șobolan de laborator ca să retesteze ceea ce ea făcuse deja. Iritația ei era ușor de înțeles. Și un centaur ar fi putut face aceste teste.

– Sunt uluit că ați găsit un câine la puțurile voastre, murmură Musharraf.

– Aveam de gând să-l ardem, dar Bunbaum nu ne-ar fi lăsat, spuse Lisa.

Musharraf îi aruncă o privire.

– Ce frustrant.

Fu rândul Lisei să ridice din umeri.

– Ordinele.

– Totuși, sunt convins că arma voastră termică a prezentat o tentație puternică. Ce frumos din partea voastră că nu ați omorât un animal lihnit de foame.

Lisa se încruntă suspicioasă. A început să mă îngrijoreze faptul că ar putea să-l facă bucăți pe Musharraf. Era suficient de nebună și fără s-o ia cineva de sus. Memoriile adiționale de pe ceafa lui reprezentau o țintă înfiorător de tentantă: o lovitură și gata cu șobolanul de laborator. Oare i-ar fi observat cineva lipsa, dacă l-am fi aruncat într-un bazin de colectare? Era un amărât de biolog. Nu făcea doi bani.

Musharraf reveni la trusa lui ADN, aparent inconștient de pericol.

– Știați că în trecut oamenii considerau că trebuie să avem compasiune pentru toate creaturile de pe Pământ? Nu numai pentru noi, ci pentru toate ființele?

– Și?

– Sper că veți dovedi compasiune față de un savant trăznit și n-o să mă dezmembrați astăzi.

Lisa râse. Eu m-am relaxat. Încurajat, Musharraf spuse:

– E într-adevăr remarcabil că ați găsit un astfel de specimen în teritoriul vostru minier. Nu mai auzisem de unul viu de zece sau cincisprezece ani.

– Eu am văzut unul la zoo, odată, zise Jaak.

– Da, bine, la zoo e singurul loc posibil pentru ei. Și laboratoarele, desigur. Încă mai oferă informații genetice utile.

Analiza rezultatele testelor, dând din cap pentru sine, pe măsură ce informațiile se derulau pe ecranul trusei.

– Cine are nevoie de animale, când poți mânca piatră? rânji Jaak

Musharraf începu să-și împacheteze trusa ADN.

– Tehno-larvele. Cu siguranță. Noi am depășit regnul animal. Își încuie trusa și dădu din cap.

– Ei bine, a fost chiar instructiv. Mulțumesc că mi-ați permis să văd specimenul vostru.

– Nu-l iei cu tine?

Musharraf se opri, surprins.

– O, nu. Nu cred că o să fac asta.

– Deci nu e un câine?

– Ba da, cu siguranță este un câine adevărat. Dar ce naiba să fac eu cu el? spuse, și ridică un flacon cu sânge. Avem ADN-ul. Unul viu nu prea merită să-l ții pe lângă tine. E foarte costisitor de întreținut, să știți. Fabricarea hranei unui organism primar este destul de complicată. Încăperi curate, filtru de aer, lumină specială. Nu e ușor să recreezi rețeaua vieții. E mult mai simplu să te dezlegi complet de la ea decât să încerci s-o recreezi.

Aruncă o privire câinelui.

– Din nefericire, prietenul nostru blănos nu ar fi trebuit să supraviețuiască în vremurile tehnolamelor. Viermii o să-l

mănânce la fel de repede cum mănâncă orice altceva. Nu, ar fi trebuit ca animalul să fie fabricat pornind de la zero. Și zău așa, ce rost ar fi avut? O bio-creatură fără mâini?

Râse și se îndreptă spre HEV.

Ne-am uitat toți unul la altul. Am alergat după doctor și l-am prins la ieșirea pe pistă. Se oprise chiar înainte de a deschide ecluza.

– Centaurii voștri mă cunosc? întrebă el.

– Da, ești în regulă.

– Bun.

Deschise ecluza și ieși în aerul rece. M-am luat după el.

– Stai! Ce să facem cu el?

– Cu câinele?

Doctorul urcă în HEV și începu să-și lege centurile. Vântul sufla în jurul nostru, aducând nisip înțepător din grămezile de steril.

– Duceți-l înapoi la puțuri. Sau ați putea să-l mâncați, presupun. Înțeleg că ar fi o adevărată delicatessă. Există rețete pentru a găti animale. Cer timp, dar dau rezultate absolut extraordinare.

Pilotul lui Musharraf începu să tureze turbinele.

– Glumești?

Musharraf ridică din umeri și strigă peste urletul din ce în ce mai puternic al motoarelor:

– Ar trebui să încercați! E doar o altă parte a moștenirii noastre care s-a atrofiat de când cu tehnol-arvele!

Coborî ușa coconului zburător, sigilându-se înăuntru. Turbinele crescuseră viteza și pilotul îmi făcu semn să mă dau înapoi din siajul lor atunci când HEV-ul se înalță încet în aer.

*

Lisa și Jaak nu puteau cădea de acord asupra a ce ar trebui să facem cu câinele. Aveam protocoale pentru rezolvarea conflictelor. Fiind un trib de ucigași, aveam nevoie de ele. În mod normal, consensul funcționa în cazul nostru, dar din când în când ne blocam pur și simplu și țineam cu dinții de poziții, după care nu se mai putea face prea mult fără să fie omorât careva. Lisa și Jaak se încăpățânașeră, și după câteva zile de certuri, cu Lisa amenințând să frigă creatura noaptea, când Jaak nu era atent, și Jaak amenințând s-o frigă pe ea dacă făcea asta, în cele din urmă s-a ajuns la vot. Eu trebuia să decid.

– Eu zic să-l mâncăm, declară Lisa.

Stăteam în camera de monitorizare, urmărind imaginile prin satelit ale munților de steril și petele în infraroșu ale roboților minieri, care scormoneau în pământ. Într-un colț, obiectul disputei noastre zăcea în cușca lui, târât acolo de Jaak în încercarea de a influența rezultatul. Își roti scaunul, îndepărtându-și atenția de la hărțile teatrului de operațiuni.

– Eu cred că ar trebui să-l păstrăm. E ceva mișto. Ca pe vremuri, știți? Vreau să zic, pe cine naiba mai știți să aibă un câine?

– Cine naiba vrea să se certe? replică Lisa. Eu zic să încercăm să mâncăm carne adevărată.

Își făcu o tăietură în braț cu lamele. Trecu degetele prin sângele rezultat și le linse în timp ce rana i se închidea.

Amândoi se uitară spre mine. Eu am ridicat ochii în tavan.

– Sunteți siguri că nu puteți decide asta fără ajutorul meu? Lisa rânji.

– Haide, Chen, decide tu. A fost descoperirea grupului. Jaak n-o să se îmbufneze, nu-i așa?

Jaak îi aruncă o privire urâtă.

M-am întors spre el.

– Nu vreau ca prețul hranei lui să se scadă din bonusul grupului. Am căzut de acord să folosim o parte din el pentru o nouă Reacție Imersivă. M-am săturat de cea veche.

Jaak ridică din umeri.

– Mie-mi convine. Pot plăti singur. N-o să-mi mai cumpăr zdrențe.

M-am lăsat pe spate în scaun, surprins, apoi m-am uitat la Lisa.

– Ei bine, dacă Jaak vrea să plătească el, cred că ar trebui să-l păstrăm.

Lisa se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

– Dar l-am putea găti!

Am aruncat o privire câinelui, care stătea gâfâind în cușca lui.

– Să avem noi o grădină zoo. Într-un fel, îmi place.

*

Musharraf și Pau Foundation ne-au ajutat furnizându-ne tablete de hrană pentru câine, iar Jaak a căutat într-o bază de date veche cum să-i pună oasele în atele. A cumpărat filtre de apă ca s-o poată bea.

Crezusem că luasem o hotărâre bună lăsând costurile în seama lui Jaak, dar nu prevăzusem cu adevărat complicațiile aduse în bunker de un organism nemodificat. Creatura murdărea podeaua, iar câteodată nu voia să mănânce sau se îmbolnăvea fără motiv, și se vindeca greu astfel încât toți trebuia să facem pe infirmierele în timp ce el zăcea în cușcă. Mă tot așteptam ca Lisa să-i rupă gâtul în timpul nopții, dar cu toate că mai bombănea, nu-i făcu felul.

Jaak încercă să se comporte ca Musharraf. Vorbea cu câinele. Se conectă la diverse biblioteci și citi totul despre câinii de pe vremuri. Cum trăiau în haite. Cum îi creșteau oamenii.

Am încercat să ne dăm seama ce fel de câine era, dar n-am putut restrânge prea mult presupunerile, apoi Jaak descoperi că toate rasele de câini se puteau încrucișa, așa că nu puteam decât să ghicim că era un fel de ciobănesc bine făcut, poate cu cap de Rotweiler, și probabil cu altceva din specii ca lupul, coiotul sau pe acolo.

Jaak socotea că avea în el ceva de coiot, se presupunea că ei se adaptau repede, și orice ar fi fost câinele nostru trebuie să se fi adaptat foarte repede, ca să se descurce la puțuri. Nu era așa de adaptat ca noi și totuși supraviețuise printre rocile acide. Chiar și Lisa era impresionată.

*

Aruncam o ploaie de bombe asupra Recesioniștilor Antarctici, repezindu-mă din înalt și alungându-i pe netrebnci din ce în ce mai departe de-a lungul banchizei. Dacă aveam noroc, reușeam să alung întregul sat pe vreo platformă reziduală și să-i înec înainte de a-și da seama ce se întâmplă. M-am aruncat din nou asupra lor, căsăpindu-i și apoi retrăgându-mă din calea focului lor de răspuns.

Era distractiv, dar numai un mod de a-mi omorî timpul între bombardamentele reale. Noii ochelari RI cică nu erau mai prejos decât consolele, imersie completă și feedback, în plus și portabili. Oamenii erau atât de prinși încât trebuiau hrăniți intravenos, altfel slăbeau în timpul jocului.

Eram pe punctul de a scufunda o întreagă încărcătură de refugiați când Jaak strigă:

– Veniți aici! Trebuie să vedeți asta!

Mi-am dat jos ochelarii și am alergat în camera de monitorizare, plin de adrenalină. Când am ajuns acolo, Jaak stătea în mijlocul încăperii împreună cu câinele, zâmbind.

Lisa năvăli o secundă mai târziu.

– Ce? Ce e?

Ochii ei scanau teatrul de operațiuni, gata pentru vărsare de sânge.

– Ia uite aici, rânji Jaak.

Se întoarse spre câine și-i întinse mâna.

– Dă laba.

Câinele se lăsă pe șoldurile posterioare și-i oferă cu gravitate laba. Jaak zâmbi și i-o strânse, apoi îi aruncă o tabletă de hrană. Se întoarse spre noi și făcu o plecăciune.

Lisa se încruntă.

– Mai fă o dată.

Jaak ridică din umeri și repetă spectacolul pentru a doua oară.

– Gândește? Întrebă ea.

Jaak ridică iar din umeri.

– Habar n-am. Poți să-l determini să facă unele lucruri. Bibliotecile sunt pline de chestii despre ei. Pot fi dresați. Nu așa ca un centaur, dar poți să-i înveți să facă mici șmecherii, iar dacă sunt de anumite rase pot să învețe și lucruri mai speciale.

– Cum ar fi?

– Unii erau dresați să atace. Sau să găsească explozibili.

Lisa părea impresionată.

– Bombe nucleare, chestii de genul ăsta?

Jaak ridică din umeri.

– Presupun că da.

– Pot să încerc și eu? am întrebat.

– Dă-i drumul, aprobă Jaak.

M-am apropiat de câine și i-am întins mâna.

– Dă laba.

Îmi întinse laba. Mi-am ieșit din fire. Era ca și cum aș fi trimis semnale extraterestre. Adică, te aștepti ca o bio-creatură sau un robot să facă ceea ce vrei tu. Centaur, du-te și aruncă-te în aer. Găsește inamicul. Cheamă întăriri. La fel era și HEV-ul. Făcea orice. Dar așa era proiectat.

– Dă-i de mâncare, zise Jaak, înmânându-mi o tabletă de hrană. Trebuie să-i dai mâncare când execută corect.

I-am întins tableta de hrană. Limba lungă și roz a câinelui îmi mătură palma. Am întins din nou mâna.

– Dă laba, am zis.

Îmi dădu laba. I-am strâns-o. Ochii săi chihlimbarii mă fixau solemn.

– E ceva dubios aici, zise Lisa.

M-am cutremurat, dând din cap și retrăgându-mă. Câinele mă privi plecând.

În noaptea aceea am stat treaz în pat, citind. Stinsesem luminile și numai suprafața cărții strălucea, iluminând camera de dormit într-o aură verzuie blândă. Câteva dintre achizițiile artistice ale Lisei sclipeau slab de pe pereți: un phoenix de bronz pe punctul de a-și lua zborul, cu flăcări stilizate lucind în jurul lui, o gravură japoneză pe lemn cu Muntele Fuji și alta cu un sat strivit sub zăpezi grele; o fotografie cu noi trei în Siberia, după campania din Peninsula, zâmbind vii printre zgură.

Lisa intră în cameră. Lamele ei sclipiră în lumina slabă a cărții mele, fulgere de scântei verzi care îi subliniau membrele atunci când se mișca.

– Ce citești?

Se dezbracă și se înghesuie în pat lângă mine.

Am ridicat cartea și am citit cu voce tare:

Taiă-mă, nu voi sângera. Gazează-mă, nu voi respira.

Înjunghie-mă, împușcă-mă, retează-mă, zdrobește-mă

Eu am înghițit știința

Eu sunt Dumnezeu

Unicul.

Am închis cartea și lumina ei se stinse. În întuneric, Lisa se foi sub pături.

Ochii mi se adaptară. Ea mă fixa.

– *Omul mort, așa-i?*

– Căinele-i de vină, am zis.

– Sumbră lectură.

Îmi atinse umărul cu mâna caldă, lamele încorporate mușcând ușor din pielea mea.

– Și noi am fost cum e căinele ăsta, am spus.

– Patetic.

– Însălmântător.

Am tăcut o vreme. În cele din urmă am rupt tăcerea:

– Te întrebi vreodată ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu am fi avut știința? Dacă nu am fi avut creierele noastre mari și tehnol-arvele și stimulatoarele celulare și...

– Și toate astea fac să avem o viață bună?

Râse.

– Nu, zise și mă frecă pe stomac. Îmi plac viermișorii ăia care trăiesc în burta ta.

Începu să mă gâdile.

Viermișori în burta ta,

să aibă Nelly ce mânca.

Tehnol-arvele rod ce-i rău,

și-n schimb ceva bun îți dau.

M-am luptat cu ea, răsând.

– Asta nu e Yearly.

– Clasa a treia. Bazele bio-logicii. Doamna Alvarez. Ea era cu adevărat tare în problema tehnol-arvelor.

Încercă să mă gâdile din nou, dar eu am îndepărtat-o.

– Da, mă rog, Yearly a scris numai despre nemurire. El nu le-ar fi luat.

Lisa renunță la gâdilă și se trânti iar lângă mine.

– Bla bla bla. El nu ar fi acceptat nici o modificare genetică. Nici un inhibitor de celule. Murea de cancer și a refuzat medicamentele care l-ar fi salvat. Ultimul nostru poet muritor. Au curs râuri de lacrimi. Și ce dacă?

– Te-ai gândit vreodată de ce nu a făcut-o?

– Da. Voia să fie celebru. Sinuciderea atrage atenția.

– Serios, acum. A crezut că a fi uman însemna să aibă animale. Chestia aia cu întreaga rețea a vieții. Am citit despre el. E ciudat. Nu voia să trăiască fără ele.

– Doamna Alvarez îl ura. Avea niște vorbe și despre el. Oricum, noi ce era să facem? Să creăm tehnol-arve și remodelări ADN pentru fiecare specie stupidă? Ai idee cât ar fi costat?

Se ghemui mai aproape de mine.

– Dacă vrei animale în jurul tău, du-te la zoo. Sau cumpără niște cărămizi și fă câteva, dacă asta te face fericit. Ceva cu mâini, pentru numele lui Dumnezeu, nu cum e ăla.

Fixa partea inferioară a patului de deasupra:

– Eu l-aș găti într-o secundă.

Am clătinat din cap.

– Nu știi. Câinele e altceva decât o bio-creatură. Se uită la noi, iar acolo e ceva diferit de noi. Adică, ia orice bio-creatură, e din același aluat ca noi, turnat într-o altă formă, dar nu și câinele ăsta...

Căzând pe gânduri, vocea mi se stinse. Lisa râse.

– Dă mâna cu tine, Chen. Când te salută un centaur, nici nu-l bagi în seamă.

Se urcă peste mine.

– Uită de câine. Concentrează-te asupra a ceva ce contează. Zâmbetul și lamele ei sclipiră în semiîntuneric.

*

Când m-am trezit, ceva mă lingea pe față. La început am crezut că era Lisa, dar ea se urcase în patul ei. Am deschis ochii și am descoperit câinele.

Era nostim ca animalul să mă lingă, de parcă ar fi vrut să vorbească, să mă salute sau ceva de genul ăsta. Mă linse din nou și m-am gândit că parcursese un drum lung de când încercase să smulgă brațul lui Jaak. Puse labele pe patul meu, apoi dintr-o singură mișcare greoaie era sus în pat cu mine, ghemuindu-și trupul lângă al meu.

Dormi acolo toată noaptea. Era ciudat ca altceva decât Lisa să doarmă lângă mine, dar era cald și avea ceva prietenos. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, alunecând înapoi în somn.

*

Am plecat în vacanță în Hawaii, ca să înotăm, și am luat câinele cu noi. Era plăcut să părăsim frigul nordului pentru blândul Pacific. Era plăcut să stai pe plajă și să privești orizontul infinit. Era plăcut să ne plimbăm pe plajă, ținându-ne de mână, în timp ce valurile negre se spărgeau de țărm.

Lisa era o înotătoare bună. Străbătea luciul metalic al oceanului ca un ȝipar din preistorie și, când ieșea la suprafață, corpul său gol sclipea în sute de bijuterii irizate de petrol.

Când soarele începu să apună, Jaak aprinse oceanul cu 101-ul său. Am stat toți și ne-am uitat cum imensa minge roșie a Soarelui se scufunda printre perdelele de fum, lumina sa devenind de un roșu tot mai închis cu fiecare minut. Valurile se năpusteau în flăcări pe țărm. Jaak își scoase muzicuța și cântă, în timp ce eu și Lisa făceam dragoste pe nisip.

Intenționasem s-o amputăm în weekend, ca să încerce și ea ce-mi făcuse mie în vacanța trecută. Era ceva nou în LA, o experimentare a vulnerabilității.

Era frumoasă, stând acolo întinsă pe plajă, lucioasă și excitată de joaca noastră din apă. Am lins opalele de petrol de pe pielea ei și i-am tăiat membrele, lăsând-o mai neputincioasă decât un copil. Jaak cânta la muzicuță, urmărea apusul Soarelui și se uita cum o reduc pe Lisa la miez.

După sex, ne-am întins pe nisip. Ultimele părți din soare cădeau sub apă. Razele lui sclipeau roșietice peste valurile fumegânde. Cerul, îngroșat cu particule și fum, se întuneca.

Lisa șopti cuprinsă de emoție:

– Ar trebui să venim aici mai des.

Am tras de un fragment de sârmă ghimpată îngropată în nisip. Se desfăcu ușor și mi-am înfășurat-o în jurul brațului, o bandă strânsă mușcându-mi din piele. I-am arătat-o Lisei.

– Făceam asta mereu când eram copil, am spus zâmbind. Credeam că mă face să arăt fioros.

Lisa zâmbi și ea.

– Ești.

– Mulțumită științei.

Am aruncat o privire câinelui. Stătea întins pe nisip, nu departe de noi. Părea ursuz și nesigur în noul mediu, rupt de siguranța puțurilor cu acizi și a munților de steril din patria lui. Jaak se așeză lângă câine și începu să cânte. Urechile animalului se întoarseră în direcția muzicii. Jaak se pricepea. Sune-tul plângăreț al muzicutei plutea ușor peste plajă, până în locul unde stăteam noi.

Lisa întoarse capul, încercând să vadă câinele.

– Rostogolește-mă.

Am făcut ce-mi cerea. Deja membrele i se regenerau. Umflături mici, care aveau să crească devenind membre lungi. Până dimineață va fi întreagă și moartă de foame. Studie câinele.

– Mai aproape de el decât sunt acum n-o să ajung niciodată.

– Poftim?

– E vulnerabil la orice. Nu poate înota în ocean. Nu poate mânca nimic. Trebuie să-i facem noi rost de hrană. Trebuie să-i curățim apa. O fundătură a lanțului evolutiv. Fără știință, am fi la fel de vulnerabili ca el. Ridică ochii spre mine: La fel de vulnerabili cum sunt eu acum. Rânji: Niciodată n-am fost mai aproape de moarte. Cu excepția luptelor.

– Extravagant, nu-i așa?

– Pentru o zi. Mi-a plăcut mai mult când ți-am făcut-o ție. Deja mor de foame.

Am hrănit-o cu un pumn de nisip uleios și am privit câinele. Stătea nesigur pe plajă, adulmecând suspicios câte o așchie ruginită de fier, care se ridica din pământ asemeni unei aripioare uriașe a memoriei. Dezgropă cu labelle o bucată de plastic roșu lustruit de ocean și o mestecă puțin înainte de a o abandona. Începu să se lingă în jurul gurii. M-am întrebat dacă nu cumva se otrăvise din nou.

– Cu siguranță te pune pe gânduri, am murmurat și i-am mai dat Lisei o mână de nisip. Dacă cineva ar veni din trecut și ne-ar întâlni aici și acum, ce crezi că ar spune despre noi? Ne-ar considera măcar umani?

Lisa mă privi serioasă.

– Nu, ne-ar considera zei.

Jaak se ridică în picioare și se aventurează în valuri, intrând până la genunchi în apele negre fumegânde. Câinele, mânat de cine știe ce instinct necunoscut, îl urmă, croindu-și atent drum prin nisip și moloz.

*

Câinele se încurcase într-un ghem de sârme în ultima noastră zi petrecută pe plajă. Sârma îl nenorocise: tăiașe prin blană, îi rupsesse picioarele, practic îl strangulase. Își rosesese pe jumătate una dintre labe încercând să se elibereze. Când l-am găsit, era o grămadă însângerată de blană zdrențuită și carne la vedere.

Lisa se holbă la câine.

– Isuse, Jaak, ar fi trebuit să ai grijă de el.

– M-am dus să înot. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe creatură.

– O să dureze o veșnicie să reparăm asta, răbufni ea.

– Ar fi bine să încălzim vânătorul, am zis. O să ne fie mai ușor să lucrăm acasă.

Eu și Lisa ne-am lăsat în genunchi ca să eliberăm câinele. Acesta scânci și coada i se mișcă slab când am început noi să lucrăm.

Jaak tăcea. Lisa îl plesni peste picior.

– Hai, Jaak, vino aici. O să-și piardă tot sângele dacă nu te grăbești. Știi cât e de fragil.

– Cred că ar fi trebuit să-l mâncăm.

Lisa ridică ochii, surprinsă.

– Zău?

– Sigur.

Mi-am ridicat privirea din punctul în care tăiam firele din jurul torsului câinelui.

– Credeam că vrei să fie animalul tău. Ca la zoo.

Jaak clătină din cap.

– Tabletele alea de hrană sunt scumpe. Îmi cheltuiesc jumătate din salariu pe mâncare și filtre de apă, și acum porcăria asta.

Flutură mâna către câinele încâlcit.

– Trebuie să-l supraveghezi tot timpul pe fraierul ăsta. Nu merită.

– Totuși, e prietenul tău. Dă mâna cu tine.

Jaak râse.

– Tu ești prietenul meu.

Coborî ochii spre câine, cu fața încrețită de concentrare.

– El e... e un animal.

Deși discutasem cu toții într-o doară cum ar fi să mâncăm câinele, a fost o surpriză să-l auzim că era atât de hotărât să-l ucidă.

– Poate ar trebui să decizi asta mâine, am zis. Îl putem duce înapoi în bunker, să-l reparăm, și după aia să iei o decizie când n-o să mai fii așa de supărat.

– Nu.

Scoase muzicuța și cântă câteva note, o gamă rapidă, însuflețită. Îndepărtă muzicuța de la gură.

– Dacă vrei tu să pui bani pentru hrana lui, o să-l păstrez, bănuiesc, dar altfel...

Ridică din umeri.

– Nu cred că ar trebui să-l gătești.

– Nu?

Lisa se uita la mine.

– L-am putea frige chiar aici, pe nisip.

Am privit în jos la câine, o grămadă de animal găfâind, încrezător.

– Tot nu cred că ar trebui s-o facem.

Jaak se uită serios la mine.

– Vrei să-i plătești hrana?

Am oftat.

– Economisesc pentru noii ochelari Reacție Imersivă.

– Mda, bine, și eu am lucruri pe care vreau să le cumpăr, știi asta.

Își încordă mușchii, arătându-și tatuajele.

– Vreau să spun, ce bine face naibii ăsta?

– Te face să zâmbești.

– Reacția Imersivă te face să zâmbești. Și nu trebuie să-i cureți rahatul. Haide, Chen. Recunoaște. Nici tu nu vrei să ai grijă de el. E o pacoste.

Ne-am uitat unii la alții, apoi la câine.

*

Lisa fripse câinele pe un banc de nisip, la un foc din plastice și petrol adunat din ocean. Gustul era bun, dar în final a fost greu să înțelegem mare lucru. Mâncasem centauri arși care erau mai buni.

După aceea ne-am plimbat pe țărm. Valuri opalescente se spărgeau mugind pe nisip, lăsând străluciri de pietre prețioase la retragere, iar Soarele se scufunda roșu în depărtare.

Fără câine, ne-am putut bucura cu adevărat de plajă. Nu mai trebuia să ne facem griji că ar putea călca în acid sau s-ar putea încurca în sârma ghimpată îngropată pe jumătate în nisip, sau ar putea mânca ceva care să-l facă să vomite jumătate de noapte.

Însă îmi aduc aminte cum câinele mi-a lins fața și și-a suit masa blănoasă pe patul meu, și îmi amintesc respirația lui caldă alături de mine, și câteodată mi-e dor de el.